

Giới thiệu Nữ Nhi Hồng– Nhất Hộc Hoa Điều Túy

Edit: Jeanne

Cổ vấn: Cốc – Mộc – Zin

Thể loại: cổ đại, ngôn tình, đoản văn

Tên của ta, là Hoa Điều.

Ta không biết trước đây mình tên gọi là gì, thậm chí cả họ cũng chẳng rõ, đến tận hôm nay, ta vẫn không có họ, chỉ có tên — Hoa Điều.

Tên này, là do Tiêu Phóng đặt cho ta, nhưng chàng lại chưa bao giờ gọi. Những người gọi tên ta, ta đã không còn nhớ được họ, cũng chẳng rõ tên họ là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhi Hồng– Nhất Hộc Hoa Điều Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Túy lạc phách

Nhược vấn tương tư hà xử hiết? Tương phùng tiện thị tương tư triệt.

Tên của ta, là Hoa Điều.

Ta không biết trước đây mình tên gọi là gì, thậm chí cả họ cũng chẳng rõ, đến tận hôm nay, ta vẫn không có họ, chỉ có tên — Hoa Điều.

Tên này, là do Tiêu Phóng đặt cho ta, nhưng chàng lại chưa bao giờ gọi. Những người gọi tên ta, ta đã không còn nhớ được họ, cũng chẳng rõ tên họ là gì nữa.

* * * * *

Hoa Điều, một loại rượu, nếu được ủ nhiều năm hơn nữa sẽ gọi là Nữ nhi hồng.

Vào ngày đầy tháng nữ nhi sẽ được niêm phong dán kín, đóc lòng chôn ủ nên một loại rượu hương vị đượm chất* như hoa, có ngọt, có chua, có đắng, có cay, tứ vị nhân sinh thấm vào trong đó.

*Nguyên văn là ‘thanh sáp’: từ này có rất nhiều nghĩa. Gốc là chỉ vị đắng chất của trái cây chưa chín, nay dùng để hình dung người chưa trưởng thành chín chắn, hay người chưa trải qua thế sự, còn trong sáng ngây thơ thuần khiết.

Nữ nhi hồng, hơn mười năm chôn ủ, rượu ngon thấm đượm vị năm tháng. Ngày gả ái nữ, bóc lớp niêm phong, đàn sáo hân hoan cảnh xuân tươi đẹp. Nào khách nào bạn ngồi đầy một phòng, nào ai uống một hơi cạn chén nét cười ngấn lệ, nào ai khen một tiếng nữ nhi ngon.

Ta, chỉ có một vò Hoa Điều, gặp chàng là khi trước quan tài bày một vò Hoa Điều Nữ nhi hồng ấy. Có lẽ vì hương rượu chưa đượm, có lẽ vì chưa ủ được bao năm, không ai bóc lớp giấy niêm phong đó thăm, không ai tưới trước linh cửu ta, cũng không ai muốn uống.

Nơi này hoang vu vắng vẻ, ta không biết nên đi đâu về đâu, theo chân người đã cứu ta ra ngoài thật lâu, cũng không biết chàng muốn đi đâu.

Vị rượu vừa đắng vừa chất chẳng thấy, liếm đầu ngón tay, dư hương hầy còn, dường như đó là vị ngọt, chỉ một chút ngọt. Đây là mùi vị thứ hai ta cảm nhận được sau khi tỉnh lại từ giấc đại mộng, nhưng chỉ qua một ngày đã quên. Về phân loại thứ nhất, đó là mùi thuốc trên người chàng, không biết phải phối hợp bao nhiêu loại dược liệu, không biết phải tiếp xúc bao nhiêu năm mới có thể thấm mùi này, ta không biết nhớ bao lâu, cũng không biết còn có thể nhớ bao lâu nữa.

Ta ném vò rượu đi, từng mảnh vỡ cùng rượu bắn tung tóe, thấm ướt màu đỏ như máu. Thấm ướt một góc chiếc quan tài mới tinh, chưa kịp chạm màu hồ phách trong suốt, chỉ một màu vàng nhàn nhạt, có lẽ vì thời gian ngắn ngủi.

Tên chàng là Tiêu Phóng, người cũng như tên, tiêu sái tuấn đạt phóng túng bất kham.

Chàng là đại phu, lại không hành y tế thế, chàng muốn đuổi ta đi.

Chàng nói, chàng là nam nhân, không thể dẫn theo ta được.

Ta nói, ta chỉ muốn đến nơi nào có thứ gì đó để ăn, đi theo chàng là tiện nhất.

Biết đâu đây vận khí tốt, ta còn có thể tìm một chỗ ở, câu này ta không nói. Chàng là nam nhân, nam nhân xa lạ, chàng không để ý đến ta, xoay người rồi đi.

Ta cứ như vậy lên đường, không biết đi bao xa, băng qua thôn xóm, trấn nhỏ, thành lớn, ngày qua ngày theo sau chàng.

Chàng đi mặc chàng, ta đi mặc ta, một trước một sau.

Luôn duy trì một khoảng cách, không xa không gần, chàng không cố gắng đuổi ta, ta cũng không tận lực bám theo. Mỗi thì ngồi xuống nghỉ ngơi, mệt thì ngã đầu ngủ một giấc, có nước thì uống thì giặt y phục, có người cho ăn thì chẳng ngại nhận, dù sao tuổi ta hãy còn nhỏ, nào quan tâm thể diện, sinh tồn mới là quan trọng. Thấy chuyện mới mẻ sẽ đứng sau đám người ngóng xem, nhưng vóc người quá nhỏ rất khó thấy rõ, xoay người bỏ đi thì lại thấy bóng lưng quen thuộc ở đằng trước.

Quen thuộc? Tính toán ngày tháng đại khái đã hơn một tháng, bộ áo trắng kia coi như đã quen thuộc, ngay cả khoảng cách giữa chúng ta cũng đã định thành một khuôn mẫu.

Biết đâu đây, chàng là người tốt, chỉ ít chàng đã kéo ta ra khỏi quan tài, là ân nhân cứu mạng ta. Chỉ là biết đâu đây.

Phóng túng, từ này rất thích hợp với chàng, lúc không có tiền sẽ vắn chân cho người ta, với y thuật cao minh, ta biết không một ai chàng không cứu được. Cầm tiền rồi sẽ phung phí ngay, quán ăn quán rượu, hoa nhai liễu mạch* không nơi nào không vào. Ta cũng biết, chàng chưa bao giờ cứu người nghèo, có lẽ vì họ không có tiền, có lẽ ngày ấy cứu ta là ngoài ý muốn.

*hoa nhai liễu mạch: chỉ khu vực tập trung kỹ viện

Ta cảm lấy thức ăn mà tiểu nhị hoặc cô nương xinh đẹp từ bên trong đưa ra, ngồi ở bên ngoài như tên ăn mày xin cơm, mặc cho y phục trên người sạch sẽ thậm chí còn được coi là đẹp đẽ. Có lẽ gia đình đã hạ táng (*chôn cất*) cho ta là một nhà phú quý, ít nhất bọn họ cũng đã cất cho ta một vò rượu.

Người qua kẻ lại chẳng mấy ai nhìn đến ta, đây chính là một điểm tốt của cuộc sống đông đúc bận rộn, cuộc sống của ai người nấy tự lo, đường của ai người nấy tự đi, cần gì quan tâm sương động trên ngói của người khác*, cho dù ta thoát nhìn chẳng hề giống miếng ngói bể, cho dù ta cũng chẳng giống với những cô gái danh môn khuê các ngồi trong khuê phòng tô hồng thêu xanh, cho dù ta ngồi xỏm trước ngõ yên chi.

*Có câu ‘Tự gia tào thủ môn tiền tuyết, mạc quản tha nhân ngọa thượng sương’: mỗi người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, cần gì quan tâm sương trên mái ngói người khác. Ý bảo chỉ quan tâm chuyện của mình, mặc kệ người khác.

Chuyện bắt ngờ.

Sau khi đã trải qua chuyện bắt ngờ khó tin nhất trong đời, thì lúc này trong ngõ yên tĩnh đột nhiên xuất hiện nam nhân cũng không có gì là lạ. Trên đời này ngoại trừ người giàu có an nhàn thì còn có người nghèo, người tốt người xấu, nam nhân nữ nhân, rất nhiều loại.

Cửa sổ trên lầu cách một tiếng mở ra nửa cánh, trong đêm yên tĩnh nghe thật rõ ràng. Ngõ nhỏ tối đen, ánh trăng mờ nhạt, ta giầy dựa bị áp vào góc tường, nhìn thấy hai bóng người. Một người áo trắng hóa màu bạc, người kia lẳng la to lự mềm mại. Bọn họ đứng rất gần ánh trăng, mà càng gần ta hơn, nhưng lại như xa không thể chạm.

Ta giầy dựa tựa hồ không có tác dụng gì, ta nghĩ mà không biết thân thể gầy gò nhỏ bé này có thể làm được gì, có lẽ là bảy tám tuổi, có lẽ còn nhỏ hơn nhiều.

Bị ép tới mức hầu như thở không thông, như cảm giác bị đè nén trong quan tài, hơn nữa còn rất đau, tiếng bộ y phục đẹp đẽ duy nhất trên người bị xé rách không còn vẹn toàn.

Nếu chết, sẽ không cần lo lắng ăn mặc ngủ nghỉ nữa, mọi việc đều là hư không.

Ta tỉnh dậy trên một tháp nhỏ, sau hơn một tháng, đây là lần đầu tiên ta được ngủ trong phòng có giường có màn có bàn có ghế, còn có hương thơm.

Một cô gái nằm nghiêng bên giường, mày liễu mắt sao má hạnh, áo mềm sặc sỡ váy lụa la. Tiêu Phóng nằm ngang trên đấy, mái tóc buộc tăn ra rũ trên đầu gối nàng, ánh nến lập lòe trong bóng đêm, như một tấm lưới bao lấy những chú bướm nhỏ đang chấp chôn muốn bay đi, mà vẫn lưu luyến nhị vàng lá xanh.

Nhiều năm trôi qua, ta vẫn nhớ như in ngày hôm đó, chàng lại cứu ta, đưa ta vào một gian phòng, ngủ trên tháp nhỏ cách bọn họ không xa. Cho ta một bộ xiêm y, thoảng mùi son phấn, váy dài quét đất.

Ngủ qua một đêm chúng ta liền rời đi, nhưng lần này là ta theo sau chàng, chính xác là theo, không còn là đường ai nấy đi nữa. Ta còn có tên — Hoa Điêu.

Mười năm, chúng ta đã sớm không còn những ngày đi đi dừng dừng nữa, chân đã dừng tại một nhà giàu sang. Ở đó, Tiêu Phóng hành y, tám năm trôi qua như thổi đưa, chàng dùng các loại dược liệu quý hiếm kéo lại mạng sống thiếu gia nhà kia, hiệu quả rõ rệt.

Chúng ta có chỗ an thân, tính mạng không lo cuộc sống đủ đầy, có điều ta từ cô bé biến thành cậu bé, mà chàng cũng từ bất kham trở nên trầm ổn.

Thời gian chính là thế, mài mòn một ít, thay đổi một ít.

Nhưng rồi những thay đổi thâm lặng kia cũng chẳng thể thay đổi thêm nữa, ta đã không còn sức nghĩ, chỉ có thể an phận, chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Nếu chàng vô tâm, liệu ta sẽ buông?

Nhược vấn tương tư hà xử hiết? Tương phùng tiện thị tương tư triệt.

Tạm dịch: Nếu hỏi tương tư bao giờ mới dứt? Thưa rằng tương phùng cũng chẳng dứt được nỗi tương tư.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhi Hồng— Nhất Hộc Hoa Điều Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Túy công tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khi thiếu gia gõ cửa, thì ta đang chuẩn bị đưa thuốc ra phơi, va phải trước cửa thuốc vắng đầy đất.

Một chiếc bánh tro nho nhỏ đưa tới trước mặt ta, mùi thuốc đầy đất cũng không át được mùi thơm gạo nếp. Ta nhặt được liệu ném vào trong khay đan, đầu vẫn cúi như mọi khi, “Cảm ơn thiếu gia, ta không ăn.”

 Bánh tro

“Ném thử xem.” Bánh tro vẫn nằm trước mặt ta, bướng bỉnh tựa như chủ nhân của nó. Tám năm qua, thiếu gia đã từ một con ma bệnh ôm thuốc trở thành một người vui vẻ hoạt bát, nhưng trước mặt mọi người vẫn vờ ra vẻ ốm yếu, khiến cho một nhà già trẻ lo lắng sốt ruột.

“Gạo được đặc biệt ngâm trong rượu Hoa Điều, dùng thịt lợn làm nhân, không hề có dầu mỡ, rất ngon.”

“Thiếu gia nhường đường một chút.” Ta trả lời rồi bung khay đan ra giữa sân, chia chia nhặt nhặt thuốc đem phơi, sau đó quay vào phòng khóa cửa lại.

Không nhớ rõ đã từng xem qua quyển sách nào đó, Đoan Ngọ (*ngày mùng 5 tháng 5 âm lịch*) là ngày hái thuốc phơi thuốc. Tiêu Phóng có rất nhiều sách, phần lớn đều liên quan đến y thuật, nhưng chàng lại chưa bao giờ động đến, mỗi khi ta lục lọi nhặt một quyển lên xem, chàng im lặng ngồi bên bàn, không hề liếc mắt một cái.

Theo phong tục ta treo lá ngải cứu, xương bồ trước cửa sổ để trừ độc đuổi tà, trộn vỏ bưởi, vỏ cam, truong thuật, bạch chỉ đốt lên xông trong phòng một lượt, lại chọn ít xương bồ, lá ngải cứu, đại lực vương, rễ cỏ mao, lá trầu, lá bưởi, lá hoàng bì, lá son trà, lộ biên thanh, điền cơ hoàng, cổ bình nấu thành một nồi lớn, chờ Tiêu Phóng quay về sẽ tắm rửa.

Nghe nói thứ này có thể phòng bệnh trị bệnh, ta hỏi Tiêu Phóng có thật có công dụng này không, chàng xuy cười một tiếng. Năm nào cũng thế, đều chỉ cười một tiếng, rồi như lệ thường đóng cửa đi vào tắm, không phản bác cũng không dạy ta rút cuộc thế nào mới đúng.

Thiếu gia già bệnh trong phủ trở thành môn sinh của chàng, có việc hay không có việc đều chạy qua đây học một chút, ta chẳng thấy thiếu gia dụng tâm học tập, cũng chẳng thấy Tiêu Phóng nghiêm túc dạy, có chăng chỉ là cái danh thầy trò.

Ta muốn học, chàng không dạy.

Thiếu gia từng hỏi Tiêu Phóng, vì sao lại không dạy cho ta, Tiêu Phóng chẳng hề giải thích, trực tiếp mời hấn ra khỏi phòng khóa cửa lại. Ta đứng trong sân nhìn vạt áo trắng biến mất sau khe cửa, nghe tiếng cười quá không đứng đắn của thiếu gia, “Muốn gọi người một tiếng sư muội cũng thật khó, nếu không người hãy học với ta, những gì sư phụ đã giảng ta sẽ dạy lại hết cho người.”

Ta lười đáp lại, để hấn đứng chông chênh trong sân còn mình quay vào phòng, khóa cửa lại.

Hấn biết ta là nữ, hấn từng vui vẻ chạy vào tiểu viện chúng ta, đập cửa thành thành. Ta bước từ thùng gỗ ra trượt chân ngã trên mặt đất, bị hấn xô cửa vào nhìn thấy rõ.

Chuyện này vốn không có gì xấu hổ, đó chẳng qua chỉ là một đứa bé choai choai mà thôi, cũng không tính là quen biết gì, cho dù ta trần truồng quỳ rạp trên mặt đất cũng không cảm thấy ưất ức khó chịu, thế nhưng lúc đó Tiêu Phóng lại đến đây. Chàng đứng trước cửa phòng ta, ngược sáng che khuất ta với người trước mặt, tiếng nói trầm thấp không cảm xúc, thiếu gia nói thất lễ rồi chạy ra ngoài, chàng bước vào tiến đến đứng bên cạnh khuỷu tay ta.

Chàng không nhìn ta, ta cúi đầu chôn chặt trong cánh tay.

Bất ngờ một bộ nam trang phủ lên người ta, ngay cả một câu nói cũng không có, chàng ra ngoài đóng cửa lại. Tiếng khép cửa rất nhẹ, nhưng gõ vào tận lòng ta gõ ra một lỗ hổng, thiếu một góc.

Bên bệ cửa sổ đặt một bình thuốc mỡ, ta bôi lên khuỷu tay, đầu gối và cả mắt cá chân, chưa đến hai ngày đã hết sưng.

Sau đó thiếu gia không còn chơi đùa với ta như với một cậu con trai nữa, nhưng lại thường xuyên đến, mỗi khi đến, sẽ gõ cửa, sẽ đưa thức ăn, sẽ đưa ta một món đồ chơi mới mẻ, thậm chí không biết lấy trăm ngọc trang sức từ đâu, vừa tinh xảo vừa đẹp đẽ, nhưng những thứ này ta không cần dùng. Ta đứng trong phòng, nhìn hắt sau cánh cửa kia, cửa luôn đóng kín, không một động tĩnh.

Trong sân truyền đến tiếng chạy bình bịch, ta ngồi bên cửa sổ lật sách, không cần nhìn cũng biết là thiếu gia phủ quý nhân rồi, dẫn theo chú chó nhỏ quay trở về. Có lẽ hắt thích viện này, bởi ở đây hắt không cần phải giả vờ giả vịt muốn sống muốn chết, không cần đôi mắt với những người nhà người ở lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại bất hắt nghi ngại thật tốt, không cần mặc cho người định đoạt.

Ta không thích ở đây, thế nhưng đã ở tám năm.

“Hoa Điều, đi tắm nắng đi.”

“Hoa Điều, đi ăn cái gì đi.”

“Hoa Điều, đi xem con chó nào.”

“Hoa Điều, đi...”

Cuộc sống mỗi ngày đều như thế, mỗi một ngày. Hắt đứng dưới ánh mặt trời gọi tên ta, ta không trả lời hắt vẫn gọi, dường như đó là chuyện thường tình.

Hai tai vò như không nghe tiếng gọi ngoài cửa sổ, chỉ chú tâm đọc sách của chàng.

Trong những cuốn sách này thoang thoang một mùi thuốc, chàng không thích, chàng bảo ta đặt được liệu ra xa một chút, rồi bảo ta đưa sách ra phơi, chàng không biết rằng ta lại thích. Nhưng mỗi khi chàng phối được liệu lại rất chuyên chú, về mặt đó chưa hề xuất hiện trên sự vật nào khác ngoài được liệu, thậm chí là người, ngay cả trước đây khi tiêu tiền tìm nữ nhân.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chó sủa, tiếng gầm gừ tức giận, ta cầm sách đến gần trước cửa sổ.

Tiếng chó sủa ngoài cửa nhỏ dần, biết là tiêu lang* tới.

*Tiêu lang: ý chỉ tình lang hay vợ chồng đôi lứa

—Ai nói dân từ diễm khúc? Chỉ ít câu này là thật.

Vị thiếu gia không ngừng gọi ta kia nói liên tục, mà sư phụ một tiếng cũng không trả lời.

Ta lại nghe thấy tiếng gọi Hoa Điều, vẫn là thiếu gia, chỉ có điều không phải là gọi ta ra ngoài, trời nỏ một tiếng sấm, ta cả kinh một tay nắm chặt sách một tay vịn cửa sổ, run rẩy đến mức tim cũng xoắn lại.

Lão gia phu nhân muốn hắt cưới vợ, mười tám tuổi, cũng nên thế rồi. Hắt nói đó không phải xung hi*, hắt nói thân thể hắt khỏe mạnh bệnh sớm khỏi rồi, chỉ cầu sư phụ gả ta cho hắt.

*Xung hi: là một tín ngưỡng dân gian Trung Quốc, người bệnh lâu không khỏi sẽ kết hôn, lấy ‘Hi sự’ (việc vui) này để ‘Xung’ (xua đuổi) vận khí không tốt, giúp việc chữa trị bệnh hiệu quả. Thịnh thoảng cũng có con cái kết hôn để xung hi cho cha mẹ bị bệnh.

Ta không biết bây giờ với lúc ta tỉnh mộng đã cách bao nhiêu năm, kiến thức lịch sử của ta cũng không tốt, nhưng cũng biết phong tục từ Thịnh Đường* đến Hậu Tống thuần phác, kết quả của quá trình đại khai đại hợp chính là mức độ ràng buộc đối với phái nữ rất cao, cho dù đám văn nhân mặc khách vẫn phong lưu khoái hoạt xa hoa đậm đàng như xưa.

*Thịnh Đường: một triều đại trong truyền thuyết, do Vua Nghiêu lập nên.

Có điều, ta không nhất thiết bởi vì bị hắt nhìn thấy cơ thể mà phải gả cho hắt, hắt – một thiếu gia phủ quý càng không cần phải chịu trách nhiệm lấy ta. Thậm chí, ta ngay cả chân cũng không hề bó*, thật may là không, có lẽ bởi vì chết trẻ. Ta như vậy, sao có thể tiến vào nhà phủ quý.

*Tục bó chân: một tập tục áp dụng cho phụ nữ, tồn tại ở Trung Quốc trong khoảng thời gian dài hàng nghìn năm, trải qua nhiều triều đại phong kiến. Người xưa quan niệm rằng những bàn chân nhỏ xíu bị bó chặt của phụ nữ là biểu tượng của sự sang trọng và quý phái.

Ta nên yên tâm, nhưng lại không tìm được dựa vào bên cửa sổ lắng nghe.

Liệu Tiêu Phóng có đồng ý với hắt không?

Ta không nghe được, một chút thanh âm cũng không, im lặng tựa như mặt trời đột nhiên lặn.

Suốt đêm chàng vẫn chưa trở về, ta ngồi ôm gối trong sân nhìn cánh cửa kia, đoán rằng chàng vẫn ở bên trong, không hề ra ngoài.

Gió đêm vẫn ẩm, bầu không khí tĩnh mịch, không ai gọi Hoa Điều, cũng không ai quán quít lấy ta nói không ngừng, ta một thân một mình ngồi trong sân vắng. Cố gắng hồi tưởng lại mười năm qua, chàng đã từng gọi tên ta hay chẳng, ngoại trừ chớp mắt nói cho ta biết tên ta là Hoa Điều.

Còn lại, tựa hồ, không có.

Cửa viện bị đẩy ra, một tiếng cách rất nhẹ. Tiêu Phóng lao đảo đi vào, trong tay cầm một bầu rượu, thấy ta thì dừng một chút, xoay người đi về phía cánh cửa mà ta đã nhìn chăm chăm non nửa đêm.

“Tiêu Phóng.”

Đúng vậy, ta gọi chàng là Tiêu Phóng, luôn luôn thế. Chàng không bảo ta phải gọi khác, nên ta vẫn gọi chàng như vậy.

Ban đầu, thiếu gia nghe thấy thế luôn cười, sau lại biến thành cau mày, hẳn không hiểu vì sao ta lại gọi thẳng kỳ danh của chàng như vậy, mà ta thì không cần hẳn hiểu. Tựa như ta gọi hắn là thiếu gia, đã sớm thành thói quen.

Tiêu Phóng đứng ngoài cửa, tay áo nhẹ phấp phới trong gió đêm cuốn lên một màu trắng bạc trong bóng tối, xen lẫn trong mùi thuốc mùi rượu nồng nặc còn có chút mùi son phấn dường như đã từng quen thuộc, như mây lại tựa như khói. Có lẽ càng như bầu rượu kia, có lẽ là hương rượu tinh khiết trong bầu đang không ngừng đọng đưa trên tay chàng.

“Bệnh của hắn đã lành, có thể rời đi được rồi.”

“Ta đi thu dọn hành trang.”

“Không cần, lúc đến không có gì, lúc đi cũng sẽ không.”

“Vậy đến đi đều tay không, ngày mai chúng ta đi ngay.”

“Ta đi, ngươi... ở lại.”

“Ngươi say.”

“Đã từng thấy ta say sao?” Tiếng cười nhạo quen thuộc, nhưng không phải vì những cây thảo dược bị ta vôn về dây vò, nước lá hôm nay chàng vẫn chưa tắm. Quay người lại dựa trên cửa, chính là dáng vẻ phóng túng bất kham hồi mới gặp năm đó, kéo cổ áo nghiêng đầu nhìn ta, như cười như không, “Nhiều năm như vậy vẫn không thấy ngươi thông minh lên, cũng may là không ngu ngốc, cuối cùng cũng biết suy nghĩ cho tương lai sau này.”

Ta không hiểu chàng nói gì, cũng không muốn nghe nữa.

“Tám năm, lúc đến ta vẫn không rõ vì sao phải ở lại chỗ này, thì ra... là vì ngươi. Vì ngươi chữa bệnh cho hắn, vì ngươi tìm một lang quân như ý, vì ngươi đến nơi này, đưa ngươi đến nơi đây, ở tại chỗ này. Không cần cảm ơn ta, ngươi theo ta nhiều năm như vậy, đây cũng coi như là có chút gì đó. Ta cũng chán rồi, nên sớm tìm một nơi khác thôi.”

Bước nhanh trở về trong phòng, đóng cánh cửa sau lưng, đứng không vững trượt ngồi trên đất.

Nhiều năm qua chúng ta chưa từng nói với nhau nhiều lời như vậy, lúc này ta chỉ coi như chàng say.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhi Hồng – Nhất Hộc Hoa Điều Túy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Túy trang từ

Ta... Hoa Điều, cười hỏi Nữ nhi hồng, tình này Tiêu Phóng biết bao nhiêu?

Hôn sự của ta đã định.

Một bé gái mồ côi, một bé gái mồ côi không tên không tuổi đã từng giả trang thành nam tử, lại được gả cho thiếu gia ốm bệnh tiếng tăm lừng lẫy thành

Lạc Dương, không phải thủ phủ (*nhà giàu nhất/số một*) cũng là đại quý.

Ta cho rằng Tiêu Phóng say nên nói đùa, cho rằng lão gia phu nhân chắc chắn sẽ phản đối, nào ngờ hết thảy đã được sắp đặt chuẩn bị sẵn sàng. Tựa hồ chỉ trong một đêm, tất cả mọi người trong phủ đều biết Hoa Điều là nữ nhi, sắp sửa gả cho thiếu gia, từ nay về sau không còn mang danh tên nhóc sai vật nương nhờ sau lưng đại phu nữa.

Tiêu Phóng vẫn như mọi khi, mỗi ngày đều xuất môn. Thiếu gia bệnh nặng mới khỏi không còn cần chàng trị liệu nữa, nhưng chàng vẫn chưa rời đi. Chỉ qua một đêm đã như quay lại từ buổi quen biết ban đầu, ngôn hành cũng thế, thậm chí còn hơn.

Ta ghét mùi son phấn, ghét chàng nửa đêm lao đảo vào viện mà chẳng hề hỏi han gì đến ta, ghét thiếu gia thường xuyên sang đây mà chàng lại có mặt, đứng dựa cạnh cửa hồ hững hờ, thỉnh thoảng cười một cái rồi đi vào phòng.

Chàng vẫn thích kiểu nữ nhân đó, eo nhỏ mắt mị, chỉ một tư thái đi sang ngồi xuống, mà phong tình vạn chủng. Ta không biết bản thân trong mắt chàng là thế nào, có lẽ chính là một bộ dáng nam trang, ngoan ngoãn ít nói, vâng lời dễ bảo, không vui không buồn mặc cho sai bảo, là tên sai vật trời sinh.

“Vị tiểu quan nhân này xưng hô thế nào?”

Nữ nhân này đã sớm quên ta, có lẽ nàng chỉ nhớ rõ những dạ khách, quý nhân sẵn sàng ném ra ngàn vàng chỉ vì một tiếng cười của người đẹp, ví như Tiêu Phóng. Còn như ta đứng cạnh bên tường dưới cửa sổ, cần gì liếc mắt nhìn.

Thiếu gia dường như có chút đứng ngồi không yên, hoàn toàn không còn dáng vẻ an nhàn tự tại như khi ở trong phủ, trái đũa phải che mà nhìn ta, mặt cũng nhẩn lại.

Nhuyễn ngọc ôn hương, mười năm trước ta tuyệt không nghĩ đến, rồi một ngày mình cũng có thể cảm nhận được tư vị này, hơn nữa còn là lúc sắp xa Tiêu Phóng gả làm vợ người khác. Chẳng lẽ ta không thể cứ như vậy làm một nam nhân, suốt đời? Biết đâu đây ta còn có thể cưới một kiều thê mỹ thiếp, vui vẻ tận hưởng quãng đời còn lại.

Qua loa tùy ý đáp một câu, ngược lại nàng tỏ ra vui mừng, dính sát vào bên cạnh ta hỏi tiếp một hồi.

Họ gì rất quan trọng sao? Nơi này chẳng phải là ổ tiêu tiền hai bên tiền trao cháo múc sao? Chẳng lẽ nói cho người biết danh tính thì có thể được chiết khấu? Thật buồn cười.

Liếc thiếu gia một cái, thân nhiên hỏi, “Thiếu gia họ gì?”

Hắn gần như trừng lớn hai mắt, hiếm khi không cười mà trợn nhìn, “Vu.”

“Tiểu đệ họ Vu.”

Bên trái đang cười, bên phải cũng thế, một nam một nữ ý cười hoàn toàn khác biệt, ngay cả những tý muối hoặc đường hoặc ngồi bên cạnh cũng cười đến run rẩy cả người. Xem ra không chỉ không có ưu đãi, trái lại ta còn thành trò cười.

Cửa phòng gõ gõ vang lên hai tiếng, hoa khôi cô nương đang dựa vào người ta nhưn mảy, ý cười ở khóe mắt đuôi mày chưa tan lộ vẻ nũng nịu biếng nhác, thối thối vào tai ta một luồng nhiệt, “Quan nhân chờ một chút, thiếp đi một lúc rồi sẽ trở lại ngay.”

Màn sa buông xuống là lúc ngoài cửa thoáng qua một bóng trắng, ta thấy rõ, hóa ra là tiểu quan nhân nhà nàng đến, bị ta chiếm trước. Khó trách chàng yêu tiền tài, thù chi hữu thuật*, bây giờ ta mới biết, ta cũng yêu.

*Ý bảo muốn Tiêu Phóng chữa bệnh thì phải có tiền.

Thiếu gia hơi xấu hổ, dù sao một ngày làm thầy cả đời làm cha, bị sự phụ phát hiện cùng vị hôn thê sắp cưới dạo chơi ở chốn yên hoa này, quả thật có chút kỳ quặc, huống chi trên danh nghĩa, hắn vẫn là nửa cố chủ (*người chủ*) của Tiêu Phóng.

Cầm chén rượu đứng cạnh màn, quay ra ngoài cửa phòng đang mở cung kính, “Mời mọc không bằng ngẫu nhiên gặp gỡ, mời Tiêu huynh vào đây ngồi.”

Về mặt Tiêu Phóng u ám hiếm thấy, không biết là đối với ta hay là với vị thiếu gia thật thà đang ngồi bên cạnh.

Hoa khôi cô nương kinh nghiệm dạn dày, liên tục nói cười ngọt ngào, đỡ Tiêu Phóng đến cạnh bàn, dựa sát người vào ngồi đờ trên ghế, nâng một chén rượu lên, “Vồn lo rằng mọi người sẽ không thoải mái, nào ngờ đều là chỗ quen biết nhau, vậy hãy ngồi xuống đây tâm sự đôi câu, thiếp sẽ gọi thêm mấy món mang lên để ba vị quan nhân nhấm rượu.”

Ngoài cửa oanh ca yến vũ, trong phòng lặng im không tiếng động, hai nam nhân nhìn nhau một cái, thiếu gia kính chào một tiếng sự phụ rồi đứng dậy rời khỏi ghế.

Hoa khôi cô nương vừa trở lại phòng thấy ta đang kéo tay thiếu gia không cho đi, che miệng cười bụng khay đến gần, từng đĩa từng đĩa thức ăn tinh xảo được đặt lên bàn, rất tự nhiên thành thực dựa trên người Tiêu Phóng trêu ghẹo chúng ta, chiếc eo thon nhỏ được chàng vòng tay ôm chặt. Bàn tay dán sát trước gò ngực ngạo nghễ trắng ngần như ẩn như hiện, nàng vờ cười trách móc, thật nũng nịu.

Đôi tay kia rất đẹp, ta biết chứ, mỗi khi chàng khảy được liệu ta đều nhìn chăm chú. Hóa ra, tay của nam nhân còn dùng để phối hợp trên người nữ nhân,

tựa như lúc này, ngón tay mảnh khảnh trông càng mảnh khảnh hơn, thon dài trông càng thon dài hơn, hoàn toàn ăn khớp với nhau.

Thiếu gia bị ta kéo lại chỗ ngồi, cúi đầu không nói gì, ngược lại cầm tay của ta giấu dưới bàn, không chặt nhưng lại rút không ra, bướng bỉnh tựa như con chó nhỏ của hần mỗi khi cần thứ gì đó sẽ không chịu buông ra.

Phá vỡ bầu không khí căng thẳng này vẫn là vị nữ tử duy nhất kia, khéo léo đưa đẩy cộng ly đôi chén giảm lúng túng, có điều bản thân ta đang ngồi đây, mà tinh thần hãy còn ở tiểu viện.

Hành tửu lệnh* nào có gì khó khăn, phong hoa tuyết nguyệt cảm kỳ thư họa đều có thể làm, chỉ là ta cảm thấy lười biếng mệt mỏi, nhìn nước rượu long lanh màu hổ phách trong chiếc chén nhỏ tinh xảo tự dưng thấy lưu luyến. Bọn họ cứ ngâm, ta cứ uống.

*Tư lệnh là trò chơi trợ hứng khi uống rượu, sinh ra đầu tiên từ Tây Chu, sau đó hoàn thiện vào thời Tùy Đường. Thông thường có một người được cử ra làm lệnh quan, những người còn lại lần lượt thay phiên nhau đọc thơ từ, câu đối... Nếu người nào làm trái lệnh hay không làm được thì sẽ bị phạt uống rượu.

Hoa khôi cô nương sợ rằng ta say cười thương cảm, thấy không có ai để ý đến bên rồi chỗ chia bốn người làm hai nhóm, vừa công bằng vừa như đỡ rượu cho ta. Có lẽ nàng không biết làm ăn cho lắm, bây giờ những nữ nhân tiếp rượu sao sẽ thương xót người say mềm, chỉ cố đoán xem thất lung người dốt mấy vạn kim. Chỉ có điều các nàng đều có điểm như nhau, chữ đoán này ta dùng không đúng lắm, bình thường chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, sẽ rõ ràng ngay. Ví như thiếu gia, dễ thấy là người có tiền, trong lòng các nàng biết chứ.

Nói đến thuốc, lúc này thật là sôi nổi, hai thầy trò ngày thường chẳng thấy luận bàn, thế mà bây giờ ngược lại xuất ra bản lĩnh. Vốn tưởng rằng thiếu gia không thích ứng được với nơi đây, nào ngờ mấy chén Nữ nhi hồng vào bụng lại khiến tinh thần vui vẻ nhẹ nhàng, thoải mái sáng khoái như ngồi trong phòng khách nhà mình. Lại vốn cho rằng hần nào có lòng quyết tâm học hành, thế mà lại biết không ít, thì ra Tiêu Phóng thật có dạ.

Ta nói những thứ đơn giản đã đọc trong sách, ta tưởng rằng Tiêu Phóng chưa bao giờ lật xem, thế mà không một thứ gì là không biết. Cũng đúng, chi có ta không biết, đâu có khả năng chàng không rõ ràng.

Muốn ta say sao? Cùng chàng mười năm có từng lấy ra một văn tiền, không có vất vả cực nhọc cũng có khổ lao, có gì bức bách ta.

Một bầu rượu giữa bữa tiệc, lúc cạn cũng hết hoan ca.

Tiêu Phóng muốn ở lại.

Chẳng lẽ chàng không biết, đến trước thì được trước, chẳng lẽ muốn phải vung tiền như rác ngay trước mặt hay sao.

Mà đại phu sống nhờ có thể có tiền hơn ta sao? Tương công tương lai của ta... Chính là lang quân như ý.

* * * * *

“Nàng ở lại đó làm gì?”

Thiếu gia đẩy cửa viện dắt ta vào, dùng bước chân hỏi ngay một câu như vậy.

Ngất nạng hai bên gò má hần, cười cười, “Chứ không phải là ngươi muốn ở lại sao? Nếu nói sớm thì tốt rồi, đỡ phải mất nhiều ngân lượng như vậy, lại để nàng chiếm hết tiện nghi.”

Thiếu gia lắc đầu nhìn về phía cửa viện, Tiêu Phóng hí hóp mắt đứng dựa nơi ấy, cũng học theo hỏi một câu.

“Chẳng lẽ học ngươi đắp chặn nói chuyện phiếm thôi? Thêm mười năm nữa sợ cũng không thành.”

Thì ra thiếu gia cũng có lúc tức giận, kéo tay áo ta đi về phía cửa phòng, “Về phòng ngủ, muốn nói chuyện phiếm ta nói với nàng.”

Vung tay hất tay thiếu gia lui về phía sau, sờ cánh cửa chậm rãi đẩy ra, vừa lui vừa cười, “Vội ngươi, sợ là không chỉ nói chuyện phiếm thôi. Đợi thêm ít lâu, qua mấy ngày nữa ta đi với ngươi.”

Trong phòng tối đen như mực, sau cửa không nghe thấy động tĩnh gì, mò mẫm khua chân, đang thấp nển thì chợt ngoài cửa có tiếng động.

Có lẽ ta say thật, tự nhiên lại vào nhầm phòng chàng, liếc mắt nhìn quanh, bài trí vẫn như ban đầu, thoang thoang mùi thuốc đông y.

Vừa mở cửa phòng đã thấy Tiêu Phóng đứng ngay trước mặt, cách một cánh cửa đứng dưới ánh trăng, mặt không cảm xúc nhìn ta bước ra.

“Vu Hoa Điều?”

Chàng gọi ta? Sau phút sững sờ thì quay người lại cười đáp lời. Chàng vậy mà cũng đang cười, lắc đầu đứng thẳng không ý không dựa nhìn ta chăm chăm.

Mười năm mới gọi một lần, còn thêm họ, người khác.

“Thiếu gia họ Vu, lão gia họ Vu, phu nhân gả vào dĩ nhiên cũng vậy, rồi đến ngày đó ta cũng phải chấp nhận họ này của mình, nghe có vẻ không được hay cho lắm, nhưng biết làm thế nào được. Người cười gì chứ, khó nghe hơn nữa cũng không đổi được, nghe vài lần rồi sẽ quen. Ta cũng không thể bởi vì người cười, mà không mang họ Vu, lẽ nào... họ Tiêu? Đó mới thật là khiến người cười chết, chẳng bằng mang thẳng họ Tiêu.” (tiểu: cười)

Tiêu Phóng cúi đầu nhìn ngón tay ta chọc chọc trước ngực chàng, vẫn không nhúc nhích, “Nhạc Đường đi rồi, lại đây trò chuyện với ta một lúc?”

“Nhạc Đường? Ồ... Vu Nhạc Đường, thì ra đây là tên thiếu gia. Còn người? Vị cô nương xinh đẹp* kia tên gọi là gì?” (ở đây Hoa Điều dùng từ tương hảo, có thể hiểu như kiểu nhân tình)

“Có nói người cũng không nhớ được.”

“Đúng, bình thường đều không nhớ được. Nhưng không ngờ rằng, người cũng là một người trường tình (yêu lâu yêu dài), nhiều năm như vậy nhiều ngàn lượng như vậy đều tiêu tốn trên người một nữ nhân, chỉ bằng chuộc thân cưới nàng làm vợ. Dù sao người vốn đã chẳng ngại ánh mắt người đời, sợ gì có người chê cười.” Vỗ vỗ trước ngực chàng, cứng rắn như tảng đá.

Nhiều năm qua, nói gì đến sớm chiều cạm mặt gặp nhau, dù sao cũng cùng ở dưới một mái hiên, ta và nam nhân này làm được quá tốt, chàng càng tốt hơn, giữa chúng ta vô cùng trong sáng, ngay cả tay cũng chưa từng chạm qua. Trách ta? Có lẽ vậy, chàng cho ta thân phận và giới tính, mười năm như một ngày.

Ta đối với chàng là thân phận gì, chẳng phải thầy trò, chẳng phải thân nhân, cũng chẳng phải chủ tớ, nói cho cùng gì cũng không phải. Ta cố gắng suy đoán, có lẽ ta chỉ là người chàng tiện tay cứu tiện tay nhặt được, thậm chí không bằng con chó nhỏ của Vu... Vu... Vu thiếu gia.

“Người say.”

Tay ta bị chàng gạt xuống, đơn giản dễ dàng như khi ta hất thiếu gia ra.

“Đã từng thấy ta say sao?” Lùi về phía sau vài bước giữ khoảng cách vừa phải giữa chúng ta, về mặt của chàng nhạt nhòa đi nhiều, nhìn không rõ lắm.

“Nếu ta say, ta sẽ hỏi người, vì sao lại gả ta vào gia đình này. Nếu ta say, ta sẽ nói cho người biết, nam cưới nữ gả ít nhất phải có lời của cha mẹ môi chúc (người mai mối). Nếu ta say, ta sẽ nghiêm túc mà hỏi người, người là gì của ta, vì sao lại làm chủ việc này của ta, có phải bán ta lấy ngân lượng vùng trên giường nữ nhân kia. Nếu ta say, ta sẽ nói rõ cho người biết, ta thật sự không muốn gả, tình nguyện nằm lại trong cổ quan tài kia tình nguyện làm nam nhân cả đời cũng không gả.”

Lui về trước cửa của mình, không kìm được cười rộ lên, hương rượu tinh khiết và thơm nồng uống cả đêm chọt cuộn cuộn, xông thẳng lên đầu vừa chua vừa chất, như muốn tràn ra từ viên mắt.

“Người nói đúng, ta say, chỉ có say mới có thể bỏ nhỡ ý tốt của người như vậy. Làm nam nhân mệt chết đi được, vẫn là nữ nhi thật tốt, gả cho người rồi một đời an hưởng phú quý, không cần phải lo nếu theo người rồi qua hôm nay chẳng biết ngày mai sẽ đi đâu, không cần lo theo người một đường trần trọc bốn ba khổ cực, không cần lo người đi tìm khoái hoạt mà ta phải canh giữ ở một góc trong ngõ hẻm đợi đến bình minh, càng không phải lo che che giấu giấu giả trang nam nhân bị người phát hiện rồi không thể không chịu trách nhiệm cưới ta...”

Lúc này đổi thành chàng không muốn nghe, xoay người vào phòng trước, để ta đứng một mình trong viện.

Một câu cảm ơn ta vẫn chưa nói.

Cửa đã cài, ta vào không được, lời cảm ơn này cần phải nói trực tiếp trước mặt.

“Cách xa ta một chút.”

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nghe chàng nói lớn tiếng, là với ta.

Mười năm, lần đầu tiên ta nếm được nước mắt có vị gì. Nếu không phải sau mười năm lại tận mắt thấy chàng quần quýt cùng nữ nhân khác, có lẽ ta sẽ không như vậy, cho dù đã sớm biết mình thích chàng bao nhiêu, lúc này đau đớn càng thêm rõ ràng.

Chàng... Tiêu Phóng, bên này đi bên kia đi, đêm đêm yến du tầm hoa vấn liễu*. Bên kia đi bên này đi, ngày ngày ca vũ tham ẩm (uống) rượu Kim Bôi**.

*, **: ý ở đây chỉ những nơi ăn chơi phóng túng

Ta... Hoa Điều, cười hỏi Nữ nhi hồng, tình này Tiêu Phóng biết bao nhiêu?

Ta cười Hoa Điều, họ Tiêu sao khó.

Tiểu Hoa Điều, cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhi Hồng – Nhất Hộc Hoa Điều Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Túy hoa gian

Người khác vốn cũng biết Hoa Điều xinh đẹp, bình thường đã ra dáng một thiếu nữ, nhưng nào ai ngờ rằng, khi thay vào một thân nữ trang thì so với danh môn khuê tú còn xuất sắc hơn mấy phần.

— Những lời như vậy, ta đã không nhớ rõ được khen bao lần, mỗi người đều như hoa gian từ nhân*, từng lời từng chữ đều tựa như tùy ý xuất khẩu mà ngâm thành thơ.

*Hoa gian từ nhân: những nhà thơ thuộc Hoa gian phái (Phái trong hoa), thơ từ thường mang nhiều màu sắc diễm tình, lãng mạn, lời lẽ hoa mỹ.

Khen đến mức trăm hoa cũng xấu hổ mà héo rụng, những lời khen ngợi hoa mỹ như vậy, thật giả đối, nghe qua chỉ cười.

Ta cảm thấy mình chẳng khác nào món hàng để người khác mặc sức bình luận, từ đầu đến chân không có một phần nào không bị soi mói, thậm chí còn không bằng những cô gái bán rêu tiếng cười, ít nhất các nàng còn được yết giá rõ ràng mà đứng trong cửa, thu bạc rồi mới bằng lòng để khách tiến vào, ít nhất trong túi vẫn giữ lại một chút vàng thật bạc trắng gì đó. Có lẽ, bi ai của ta không nằm ở chỗ gả cho ai, mà là không biết giá tiền của mình, có lẽ Tiêu Phóng biết.

Suốt bữa chỉ nhất mực mỉm cười, người a dua nịnh hót không biết chán. Người một nhà, cũng phải diễn như vậy, thật mệt.

Hết mẹ chồng đến, lại tới chị em chồng, rồi đến chị em dâu... Có trời mới biết cả tòa phủ này có bao nhiêu người. Sau này e là phải cẩn thận nhớ kỹ, chớ quên ai chớ nhận nhầm ai, ít nhất cũng phải biết rõ họ hàng, không lại thành trò cười. Ta không quan tâm, có lẽ cha mẹ chồng tương lai cũng không quá khó, ít nhất bọn họ đối với ta không tệ, ăn ngon mặc đẹp có người hầu hạ, thậm chí còn cho ta một gian viện khác, chỉ một mình ta.

Mở cửa sổ ra không nhìn thấy cánh cửa đối diện nữa, đứng trong viện cũng không ai cười ta, chỉ có mùi thuốc vẫn thoang thoảng nơi nơi... Chàng an tĩnh ngồi bên bàn, vẫn luôn duy trì một nụ cười, ai khen ta cũng chỉ cười, không hề đáp nửa chữ, cũng không hề nhìn ta.

Cúi đầu thì không cần cười nữa, chỉ chuyên tâm làm việc của mình.

Vải vóc thượng hạng, mềm mại trơn mượt, rất khác với thứ vải trên người những nữ nhân kia, thì ra đây mới gọi là lãng la. Hoa vẫn thoạt nhìn rất đơn giản, quan sát tỉ mỉ mới thấy thật phức tạp, nào là thi từ không ít vẫn nhân mặc khách tán thưởng, hoặc dệt, hoặc thêu, hoặc họa, nhìn qua, hiếm thấy. Nhìn những bộ trang phục xinh đẹp này, chợt nhận ra bản thân chưa từng diện đẹp như một nữ nhân như vậy, thì ra xinh đẹp cũng làm đau lòng người. Mà ta không còn dùng vải bố quần chật trên người, lại không được tự nhiên như thiếu thứ gì đó, không cách nào hít thở.

Chàng muốn ta gả, vậy ta sẽ gả.

Trở lại trong viện tĩnh mịch, bên tai thanh tĩnh, hít thở nhẹ nhàng, nếu không có lời nói của thiếu gia vẫn quanh quẩn đầu đây, thì thật tốt rồi.

Thân thích của hắn rất khó hầu hạ, trước mặt một vẻ sau lưng một bộ, những lời xì xào bàn tán rõ ràng cố ý nói cho người nghe, vô cùng gây tổn thương người. Ta cười, vì một câu kia — xinh đẹp như vậy, chắc chắn, không thể không nói, nam nhân... Còn là người đại phu nuôi dưỡng.

Từng câu từng chữ đâm vào người, bọn họ cười như đó là chuyện thật. Ta và Tiêu Phóng thế nào thì có liên quan gì đến bọn họ đâu, chẳng qua đó ký mà thôi, không thể làm cơm ăn không thể làm áo mặc, ngoài miệng đã ghiền trong lòng thông khoái mà thôi. Nếu bọn họ biết cái danh hoa khôi mà ta ghen tỵ*, có lẽ sẽ không chua cay như thế, trong lòng nhất định sẽ càng thêm thoải mái. (*ý ở đây Hoa Điều ghen tỵ với cô gái thanh lâu mà Tiêu Phóng 'yêu')

Những lời này, chàng cũng nghe thấy, nét cười ngưng nơi khóe mắt, cứng nơi khóe môi.

Chuyển ra ngoài mấy ngày chưa từng gặp qua, hôm nay đã gặp hai lần, ta vẫn không khóa cửa.

Cười, đã thành một thói quen, bất giác một môi. Đêm không trăng gió lớn, chẳng nhìn thấy ai.

Tiêu Phóng không phải là kiểu người biết khuyên người, không một chữ xoa dịu lòng ta, Vu Nhạc Đường tới lui lui, lại khiến ta càng khó chịu.

Ta đoán trong lòng chàng cũng như ta, khó phân biệt sắc mặt ẩn trong bóng tối, chỉ thấy rõ một bộ áo trắng, một người cổ chấp, y phục nữ nhân cũng không muốn đối. Ngày thành thân, chẳng lẽ chàng cũng định mặc áo trắng này sao.

Lôi tay áo kéo vào trong cửa, đè vai lại mới biết chênh lệch quá xa, thế này không thể gọi là dè mà chỉ có thể xem là vịn. Nhón đầu ngón chân miễn cưỡng mới chạm đến khuôn mặt, chàng đứng trước mặt ta, mặc ta như một cường đạo khi nam phách nữ.

Thì ra, là vị này.

Môi, không như cảm giác cứng rắn căng thẳng dưới tay, vô cùng mềm mại. Không phải được thảo chua cay ngọt ngào, cũng không phải hương rượu

thơm thuần mỹ, càng không có mùi son phấn, tron mát thanh khiết.

Một nam nhân lưu luyến hoa nhai liễu thị như vậy, mà lại tron mát thanh khiết.

Ta nghĩ ta say, như khi lần đầu tiên ta nếm vị rượu hoa điều còn đọng chưa khô trên đầu ngón tay.

Say đến mức dù chàng đẩy ta nhưng ta vẫn ôm chặt cổ chàng treo trên người chàng, chàng trầm giọng quát ta vẫn bướng bỉnh cắn môi, không hề buông lỏng.

Ta nghĩ ta điên rồi, khi chàng gả ta cho người khác.

“Người...”

Vội vàng ngắt lời, “Ta say, chỉ hỏi một câu, có phải không thể không gả.”

Ta treo giữa không trung, dễ dàng bị chàng nhấc xa, bàn tay siết chặt bên hông tỏa ra khí nóng xuyên thấu qua lớp sa mỏng. Đôi mắt kia trong bóng tối càng tối hơn, nhưng ta nhìn thấy rõ.

“Còn ba ngày.”

Nhắm mắt lại không nhìn gì nữa, đất trời đen tối ngả nghiêng chao đảo. Ba ngày sau, tất cả đã muộn... Mà lúc này, vẫn chưa muộn.

“Người có thể đổi bộ xiêm y khác vì ta không, ta lập gia đình, không phải phát tang.”

“Được.”

Tiêu Phóng buông tiếng thở dài, thân thể cảm nhận được ngón tay chàng run một cái, mở mắt thì nghe tiếng chàng nói nhỏ gần trong gang tấc, “Ta nghe lời người chuộc thân cho nàng, ngày mai sẽ cưới.”

“Tốt, chúc mừng.” Giấy dựa đầy lồng ngực chàng ra, hông đau nhói mới nhận ra lồng tê tái không cảm giác, chỉ vùng ngực dưới bàn tay đang nhảy nhót, từng nhịp từng nhịp đập vô cùng rõ ràng.

Chân chạm lại mặt đất, thối lui, kéo cửa viện cúi đầu đứng ngay ngắn, “Ba ngày sau, Hoa Điều và phu quân mời sư phụ sư nương uống mấy chén rượu mừng.”

* * * * *

Xưa là hoa phù dung, nay là cỏ đoạn trường (*lá ngón*). Lấy sắc hầu hạ người, có thể được bao lâu.

— Lời này của Lý Bạch tựa như một lời nhắc nhở thức tỉnh kẻ say, Thiếp bạc mệnh. Ta không phải hoa đẹp cũng không cần người ngắm, càng không muốn hầu hạ người.

Hôm nay, vừa tròn mười năm, ta chàng từ đây chia cách, ta không theo chàng, chàng cũng không cần lo cho ta nữa. Chàng cho ta mạng, ta trả lại chàng không ai nợ ai.

Lấy của chàng một nắm câu vắn, một nắm cỏ tương tư, một nắm cỏ đoạn trường, có phải còn có người gọi nó là cỏ sầu phụ? Đọc rất nhiều, nhưng rồi lại quên, trách chi chàng không thích ta không muốn dạy ta, thật kém thông minh.

Tiêu Phóng, lần này đừng cứu ta nữa, ta xin chàng. Mười năm, chưa từng cầu xin điều gì, chỉ một lần này. Xuất giá không phải lối thoát, thật không phải.

Ta đã quên, chàng là người vô y vô ngân*, vậy thì tốt rồi.

*không có bạc thì không hành y cứu chữa

Bộ hi phục này bồi thường cho số được thảo, nếu không ném đi, vậy ngày mai hãy để nàng ấy mặc, để nàng ấy thay ta gả cho chàng.

Qua đêm nay, sẽ không còn Hoa Điều nữa, không nhìn chàng, không nghĩ đến chàng, không nhớ nhưng chàng, không oán trách chàng.

Quên chàng

Chuyển lời đến thiếu gia, ta nợ hán, nếu có kiếp sau... Kiếp sau, nếu như không có kiếp sau, nhân duyên kiếp này ở lại kiếp này thôi.

Ngoài phong thư đề bút hai chữ Tiêu Phóng, đặt trên bộ hi phục đồ thảm, buông xuống tất cả kiếp trước kiếp này, không còn gì nhưng nhớ, không còn gì trông mong.

Hưu tương vắn, phạ tương vắn, tương vắn hoàn thêm hận.

Thâm tương ức, mặc tương ức, tương ức tình nan cực.

Tạm dịch: Thôi đừng hỏi, sợ sẽ hỏi, càng hỏi càng thêm hận.

Nhớ da diết, thôi đừng nhớ, tình này khó lắm thay.

* * * * *

“Hoa Điều.”

Là ai đang gọi?

Ta chìm trong một mảng tối đen, nghe không rõ ràng, càng không cách nào chạm đến, ngay cả bản thân cũng mất hình mất dạng, như nước, như rượu, thuần ngọt, hơi đắng, lẫn một chút chát.

Vẫn là rượu Hoa Điều, chưa kịp Nữ nhi hồng.

Tiếng mở vò nặng nề lại quen thuộc, nước rượu màu hổ phách nhàn nhạt chảy vào trong chén tràn đầy đất, ướt đầm vạt đất trước phần mộ mới. Sắc giấy đỏ thấm rơi bên cạnh chàng, theo gió bay xa.

Tiêu Phóng.

Chàng mặc một bộ áo đỏ.

Trong lòng chàng ôm là ai? Ta sao?

Mặt chôn trong ngực, không nhìn thấy rõ, cũng một màu đỏ, không phải thân ta đã lưu lại. Thử chạm qua, xuyên thấu, chạm đến mạo quan màu đỏ trên đỉnh đầu chàng, cũng thế.

Tấm bia mới trước mộ khắc mấy chữ, đỏ tươi như máu — Vong thê Tiêu môn Tiêu thị Hoa Điều chi mộ.

Lệ chảy bên môi lại như rượu, như vò Hoa Điều chàng vừa bóc.

Trong ngực chàng chính là Hoa Điều, mà ta cũng vậy. Một đã chết, một... Ta không biết mình đã hóa thành gì, có lẽ là rượu Hoa Điều chân chính.

Hoa Điều mười năm, cát không nên một vò Nữ nhi hồng.

Khi chàng uống vào thì, ta buốt, mỗi một hớp, nước mát tuôn một lần, như dòng chảy bất tận.

Ta là Hoa Điều, vì chàng mà đến. Vì chàng mà sinh, vì chàng mà chết, cũng vì chàng biến thành rượu kia, trọn ngày không rời, theo sát bên người.

Mỗi ngày, nghe chàng gọi một tiếng Hoa Điều, bóc nắp vò ra. Chàng không uống, ta không rơi lệ. Bầu rượu dán trên trán phủ bên môi, vị thuốc, còn có vị trơ mắt thanh khiết của nụ hôn nhẹ đã từng, vẫn y như xưa kia. Chỉ một thoáng qua ta cũng biết đã vào đông lạnh lẽo hay còn ngày hè ầm ập, là xuân đi hay thu đến.

Nếu chàng không bỏ ta, ta cũng sẽ không rời chàng, ngày đêm bên mình.

* * * * *

—Toàn văn hoàn—

Thiếp Bạc Mệnh (妾薄命)

Lý Bạch (李白)

漢帝重阿嬌，貯之黃金屋。

咳唾落九天，隨風生珠玉。

寵極愛還歇，妒深情卻疏。

長門一步地，不肯暫回車。

雨落不上天，水覆重難收。

君情與妾意，各自東西流。

昔日芙蓉花，今成斷根草。

以色事他人, 能得幾時好。

* * * * *

Hán đế trọng a kiều, trừ chi hoàng kim ốc.

Khái thóa lạc cửu thiên, tùy phong sinh châu ngọc.

Sủng cực ái hoàn hiết, đổ thâm tình khước sợ.

Trường môn nhất bộ địa, bất kháng tạm hồi xa.

Vũ lạc bất thượng thiên, thủy phúc trọng nan thu.

Quân tình dữ thiếp ý, các tự đông tây lưu.

Tích nhật phù dung hoa, kim thành đoạn căn thảo.

Dĩ sắc sự tha nhân, năng đắc kỷ thi hảo.

* * * * *

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Nhi Hồng— Nhất Hộc Hoa Điều Túy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.